

Kammerherre Quaade, Gesandt i Berlin, til Udenrigsminister Baron Rosenørn-Lehn. Berlin, 18. Februar 1874.

Kjære Excellence,

Jeg vil ikke tøve med at meddele hvorledes jeg troer det hænger sammen med de Yttringer af den tydske Kaiser, som Herr v. Heydebrand ved sin Tilbagekomst til Kbhvn. har [s. 259](#) forebragt Kongen. Ifølge Deres Excellences Brev til mig havde den tydske Kaiser til Heydebrand udtalt sin Tilfredsstillelse og Glæde over at Hs. M. vor Konge havde yttret sig saa anerkjendende om hans Optræden mod Katholicismen i Tydskland. Jeg skulde næsten troe, at det er de her understregne Ord, mod Katholicismen i Tydskland, der have givet Anledning til det Dunkle, som det gjælder at opklare Da jeg saa Heydebrand under hans Ophold i Berlin for nogle Uger siden, sagde han mig nemlig, at Kaiseren, hos hvem han nylig havde havt Audients, havde paalagt ham, naar han kom tilbage til Kbhvn., at takke Kongen for den Maade hvorpaa Hs. M. havde udtalt sig om Kaiserens bekjendte Brev til Paven. ¹⁾ Da Heydebrand, før sin Afreise fra Kbhvn., havde sin Afskedsaudients hos Kongen, havde Hs. M. omtalt bemeldte Brev saaledes at han, Heydebrand, havde fundet sig foranlediget til at udtale sig om Kongens Yttringer i sin Indberetning til Udenrigsdepartementet om Audientsen. Saaledes er det, hvis Heydebrands Referat til mig er rigtigt, ikke om Kaiserens Optræden mod Katholicismen, eller med andre Ord, om en nu allerede meer end Aar og Dag varende politisk Situation, men om et Incidentspunkt i denne Situation, som Kongen ved den omhandlede Leilighed skulde have udtalt sig; og betænkes det da, at Kaiserens Brev er af October, jeg troer fra Begyndelsen eller ialfald den første Halvdeel af denne Maaned, og at samme Brev i [s. 260](#) lang Tid derpaa, navnlig endnu paa den Tid da Heydebrand havde sin ovennævnte Afskedsaudients, afgav Stoffet til de fleeste politiske Samtaler, saa forekommer det mig rimeligt nok, at det er kommen paa Tale ved denne Audients; og det er maaskee da ligesaa rimeligt at antage, at Heydebrand, efter ved hiin Leilighed at have lagt Meer i Kongens Ord end der virkelig laae deri, nu i sin sidste Audients hos Hs. M. har nævnt Kaiserens Optræden mod Katholicismen istedetfor det, Kaiseren, fra et psykologisk Standpunkt betragtet, var nærmest til at udtale sin Tilfredsstillelse over, nemlig Kongens Udtalelser om hans eget personlige Brev til Paven. Under denne Forudsætning vilde jeg finde det meget naturligt, om Kongen ikke havde erindret sine tidligere Ord til Heydebrand, — Ord hvori der, som sagt, ifølge Hs. M. egen Mening ikke skulde ligge synderlig Meget, — og saaledes kan have antaget at der laae en Misforstaaelse eller Forvexling til Grund for Sagen. . . .

17*

Quaade.

Oreby.